

Sygn. akt II Ca 592/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski SSO Barbara Mokras (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku S. L.

z udziałem M. R. , J. T. (1) , E. Ż. , R. W. , M. W. , A. L.

o uwłaszczenie

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 26 sierpnia 2013r. sygn. akt I Ns 154/12

postanawia:

oddalić apelację.

II Ca 592/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. L. wniósł o stwierdzenie, iż K. i M. małż. L. nabyli z dniem 4 listopada 1971 r. własność 2/6 udziałów zabudowanej nieruchomości rolnej o powierzchni 11,7573 ha położonej w K. oznaczonej jako działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...). W uzasadnieniu podał, że współwłaściciel w 2/6 części powyższej nieruchomości – W. W. w 1954 r. przekazał nieformalną umową ustną swój udział w nieruchomości swej córce M. L. (1) oraz zięciowi K. L. (1) i od tego czasu – także w dniu 4 listopada 1971 r. byli oni samoistnymi jego posiadaczami.

Uczestnicy postępowania R. W. i M. W. oświadczyli, że nie zgadzają się z wnioskiem, natomiast uczestnicy postępowania M. R. i J. T. (1) poparli wniosek

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił wnioszek.

Sąd pierwszej instancji rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach: właścicielami nieruchomości rolnej położonej w K. o powierzchni 11,7573 ha, dla której Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) byli W. W. i F. W..

Aktem notarialnym z dnia 25 marca 1952r. F. W. darowała synowi K. W. swoją niepodzielną połowę powyższej nieruchomości z zastrzeżeniem, że objęcie nieruchomości w posiadanie nastąpi po śmierci F. W..

Aktem notarialnym z dnia 14 października 1959 r. W. W. darował S. T. udział w 1/6 części we współwłasności nieruchomości.

Z kolei aktem notarialnym z dnia 30 sierpnia 1960r. K. W. przekazał w drodze darowizny na rzecz M. i K. małżonków L. 1/2 udziału we współwłasności nieruchomości, którą otrzymał wcześniej od F. W.. W umowie darowizny zastrzeżono, że objęcie udziału w nieruchomości w posiadanie przez M. i K. L. (2) nastąpi po śmierci F. W.. Od tego też czasu będą oni zobowiązani do opłacania podatków i ponoszenia ciężarów.

W dniu 5 maja 1982r. M. i K. małżonkowie L. przekazali wnioskodawcy S. L. własność i posiadanie gospodarstwa rolnego o powierzchni 11,7573 ha położonego w K. zapisanego w księdze wieczystej (...).

W dniu 5 kwietnia 1993 r. S. T. darowała S. L. udział w nieruchomości położonej w K., dla której prowadzona jest księga wieczysta (...).

W. W.zmarł w dniu (...)r. natomiast F. W.zmarła w dniu (...)Oboje do śmierci zamieszkiwali na nieruchomości w K..

Sąd pierwszej instancji ustalił także, iż M. i K. L. (2) jeszcze za życia W. W. zamieszkiwali na przedmiotowej nieruchomości. Wcześniej zamieszkiwali w B., skąd przeprowadzili się do K.. Kiedy rodzice M. F. i W. W. byli już starsi i nie byli w stanie pracować w gospodarstwie, zajmowali się tym K. i M. L. (2). Po śmierci W. W. gospodarstwo w całości przejęli M. i K. i traktowali je jak swoje. Tak byli też postrzegani przez członków rodziny i osoby trzecie. Jedynie częścią ziemi o powierzchni około 2 ha zajmowała się S. T. – była to działka nieformalnie wydzielona z całości gospodarstwa po przekazaniu przez W. W. na rzecz S. T. części udziału we współwłasności nieruchomości.

Sąd Rejonowy stwierdził następnie, że wnioskodawca nie udowodnił, iż nastąpiło pomiędzy W. W. a K. i M. małż. L. zawarcie nieformalnej umowy mającej na celu przeniesienie własności gospodarstwa rolnego w części należącej do W. W. (zeznania świadków co do tej okoliczności uznał, że są niespójne i chaotyczne, niekonkretne i wewnętrznie sprzeczne).

Po dokonaniu powyższych ustaleń sąd pierwszej instancji orzekł, iż wnioskodawca nie wykazał, by jego rodzice M. i K. L. (2) zawarli z W. W. nieformalną umowę mającej na celu przeniesienie własności udziału W. W. we współwłasności nieruchomości. Ponadto stwierdził, iż nie ma podstaw do przyjęcia, że rodzice wnioskodawcy byli posiadaczami samoistnymi nieruchomości w zakresie udziału W. W. przed jego śmiercią. Od daty jego śmierci do dnia 4 listopada 1971 r. nie minął jednak okres 10 lat. Sąd podał przy tym, że M. i K. L. (2) uznać należy, za posiadaczy w złej wierze skoro mieli świadomość, że prawa do spadku po W. W. przysługują jeszcze innym osobom, poza M. L. (1). Mając powyższe na uwadze sąd pierwszej instancji wnioszek oddalił.

Apelację od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca S. L., który postanowieniu temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść polegający na nieprawidłowym, zdaniem skarżącego przyjęciu, że wnioskodawca nie wykazał kiedy W. W. przekazał swój udział w nieruchomości M. i K. L. (2) a także błąd w ustaleniach polegający na ustaleniu, że wnioskodawca nie wykazał, że nieformalna umowa przenosząca własność na rodziców wnioskodawcy miała miejsce w latach pięćdziesiątych XX wieku, ponadto skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego t.j. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewszzechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego, w tym pominięcie zeznań świadków M. R. i J. T. (1).

W konsekwencji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez stwierdzenie, że K. i M. małżonkowie L. z dniem 4 listopada 1971 r. nabyli z mocy prawa własność 2/6 udziału w zabudowanej nieruchomości rolnej o powierzchni 11,7573 ha położonej w miejscowości K., oznaczonej jako działki (...), dla której Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczysta o numerze (...), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i dlatego Sąd Okręgowy ustalenia te w pełni akceptuje i uznaje za własne.

Skarżący podniósł dwa zarzuty apelacyjne : błąd w ustaleniach faktycznych i naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów – wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oba te zarzuty, zdaniem sądu odwoławczego nie są uzasadnione.

Analizując drugi z podniesionych zarzutów apelacyjnych, a mianowicie naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów stwierdzić należy, że wbrew stanowisku apelacji sąd pierwszej instancji ocenił moc i wiarygodność dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a więc zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Wprawdzie skarżący zarzucił, że sąd pominął w uzasadnieniu ocenę zeznań M. R. i J. T. (2), podnieść jednak należy, że oceny zeznań J. T. (2) dokonał, dając mu wiarę, natomiast M. R. będąc uczestniczką postępowania był słuchana jedynie informacyjnie – k. 76 v akt. Zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać m.in. podanie przyczyn, dla których określonym dowodom omówił wiarygodności i mocy dowodowej, Wyjaśnienia informacyjne strony nie stanowią dowodu. Podnieść jednak przy tym należy, że wyjaśnienia tej uczestniczki postępowania nie są przekonujące i nie zasługuje na danie jej wiary w części potwierdzającej twierdzenia wnioskodawcy i w części, w której zeznaje ona, że dziadek mówił jej ojcu, aby wszystko sobie wziął i na tym robił, „żeby sobie rządził”. Uczestniczka postępowania podała, że miała w chwili śmierci dziadka 9 lat, urodziłaby się w takim wypadku w 1953 r. lub po 11 listopada 1952 r. (W. W. zmarł w dniu 11 listopada 1962 r.). W 1954 r., kiedy to, według twierdzeń wnioskodawcy, miała mieć miejsce nieformalna umowa przekazania gospodarstwa rolnego miałyby najwyżej dwa lata i nie sposób uznać za wiarygodne jej twierdzenia, że pamięta o nieformalnym przekazaniu gospodarstwa rolnego.

Drugi zgłoszony w apelacji zarzut a mianowicie błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia nie jest również uzasadniony, stanowi on jedynie polemikę z ustaleniami sądu i dokonaną przez sąd oceną dowodów. Sąd pierwszej instancji w sposób przekonujący uzasadnił ocenę dowodów, w tym także ustosunkował się do stanowiska uczestników postępowania w sprawie Ns 712/82.

W świetle powyższego sąd drugiej instancji stwierdził, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest całkowicie nieuzasadniony, jak była mowa wyżej sąd pierwszej instancji dokonał tych ustaleń na podstawie prawidłowo dokonanej oceny dowodów, po wszechstronnym rozważeniu i przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że apelacja jako niezasadna winna ulec oddaleniu.

W związku z powyższym i na zasadzie art. 385 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowiono jak wyżej.